

Sygn. akt V CSK 414/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. C.
przeciwko P. W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Powołanie się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. nieopublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15).

Powód nie określił wprost przepisów, które w jego ocenie wywołują rozbieżności w orzecznictwie, ale z problemu, jaki sformułował w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania („czy formułując roszczenie oparte na art. 23 i 24 k.c. powód ma obowiązek przyjmować z góry, że w związku z wyrażanymi wobec niego w oficjalnym piśmie samorządu opiniami, które godzą w jego odczuciu w jego dobre imię, ale mają związek z pełnieniem funkcji w organach samorządu zawodowego, zetknie się z przyszłą oceną Sądu orzekającego odmawiającą ochrony jego roszczenia”) należy wnioskować, że te wątpliwości ma wywoływać art. 23 i 24 k.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie identyfikuje mających znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wątpliwości w związku z wykładnią art. 23 i 24 k.c., natomiast stanowi raczej polemikę powoda z ustaleniami faktycznymi Sądów *meriti* i ich oceną prawną. Powód przytoczył w nim argumentację Sądów obu instancji orzekających w sprawie i stwierdził, że podziela pogląd Sądu Okręgowego odwołujący się do linii orzeczniczej, w świetle której „niezbędnym elementem wykazania przesłanki bezprawności jest kryterium prawdziwości twierdzeń co do faktów, dodatkowo należy brać pod uwagę kontekst sytuacyjny”. Trzeba jednak dostrzec, że także Sąd Apelacyjny podzielił powyższy, utrwalony pogląd, a o treści jego rozstrzygnięcia zadecydowały częściowo uzupełnione i zmienione ustalenia faktyczne oraz stanowisko, że wypowiedzi pozwanego, w związku z którymi powód

dochodził roszczeń były prawdziwe w zakresie, w jakim odnosiły się do faktów i nieprzekraczające uprawnienia do dozwolonej krytyki w zakresie formy, w jakiej została wyrażona. Sąd Apelacyjny podkreślił, że wypowiedź pozwanego była oceną działań powoda podjętych w czasie, gdy pełnił on funkcje publiczną, a to oznacza, że musiał liczyć się z poddawaniem jego aktywności ocenom, które nie zawsze będą mu przychylne (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2013 r., IV CSK 270/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 94 oraz przytoczone w nim orzecznictwo).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj